

HỒI THỨ MƯỜI BẢY THÔNG ĐỒNG VỚI NHAU

Cổ Thất Đình đoán không sai, vác Phong Tề Giao đi được một lát, bọn môn hạ của Xích Mi đã tới chỗ đứng của Lôi Vân liên.

Một lát sau, Cổ Thất Đình đã giải huyết cho Phong Tề Giao.

Phong Tề Giao vừa lai tỉnh đã giận dữ trách mắng :

- Cổ huynh làm như thế có ý nghĩa gì? Huynh đã biết đệ là môn hạ của phái Vân Thái. Tiểu tử ấy đã tức hận đệ, nếu y được lên làm Minh chủ, có phải là đệ đã biến thành quân phản đồ...

Cổ Thất Đình vẫn ung dung tươi cười đáp :

- Lão đệ ngu xuẩn thực. Tiểu tử ấy đã không biết kế hoạch của chúng ta thì chúng ta giết y làm chi? Chi bằng cứ để cho y sống, như vậy chúng ta lại còn có lợi hơn.

Phong Tề Giao cười khẩy nói tiếp :

- Tiểu tử ấy lên làm Minh chủ rồi, thế nào y cũng diệt trừ đệ !

- Từ giờ trở đi, lão đệ không còn là thân phận của Phong Tề Giao xuất hiện ở trước mặt bọn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân nữa, như vậy việc gì mà lão đệ phải sợ hãi?

Nói xong, y móc túi lấy cái gói bọc da dê ra. Thoạt tiên, Phong Tề Giao hơi ngần người ra và trở mắt lên nhìn cái gói ở trong tay của Cổ Thất Đình, rồi bỗng cười như điên như khùng và đỡ lời :

- Hà hà, quả thực tiểu đệ không nghĩ đến điểm này. Phải, sau này đệ sẽ là Vân Thái Thư Sinh, chứ không còn là Phong Tề Giao nữa. Ha ha...

Y nhanh tay chộp luôn lấy cái gói nhỏ ấy mở ra xem.

Năm cái mặt nạ da người giống hệt người thực xếp thành đồng ở trong cái gói. Y liền lục chọn một hồi mới lựa được cái đeo lên trên mặt.

Cổ Thất Đình đắc trí cười giọng rất quái dị và nói tiếp :

- Lão đệ thử xem...bây giờ, có ai dám bảo lão đệ không phải là Vân Thái Thư Sinh? Hà hà...

Y vừa nói vừa lựa chọn bốn cái mặt nạ một hồi, sau cùng y lấy cái mặt nạ Xích Mi Thần Quân lên đeo, và cười ha hả nói tiếp :

- Hì, bất cứ kẻ nào, hể là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân trông thấy hai ta mà không giật mình kinh hãi thì ta không chịu...Hà hà, chúng sẽ phải nghênh đón chúng ta một cách rất cung kính...

Phong tề Giao đột nhiên trầm giọng xen lời hỏi :

- Cổ đại ca, dù sao đệ vẫn không hiểu đại ca lại tha chết cho tiểu tử họ Lôi như thế để làm chi? Đệ chỉ e nó sẽ gây tai họa cho chúng ta thôi.

- Chỉ ba ngày nữa thôi, tiểu tử ấy sẽ lên làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm rồi. Sở dĩ nó được làm Minh chủ là nhờ ở những tài ba tuyệt nghệ mà nó đã học hỏi được. Nếu ta giết nó không những không có bổ ích gì, mà còn...

Nói tới đó, y ngừng lại giây lát, mặt lộ vẻ đắc trí, và tiếp :

- Sau khi y được làm Minh chủ rồi, tên môn hạ nào cũng đều nhìn nhận y là truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân. Đến khi thấy chúng ta xuất hiện, tất nhiên tiểu tử ấy phải nghe lời chúng ta sai bảo chứ. Nếu chúng ta giết y rồi, dù lão đệ có xuất hiện bằng thân phận của Vân Thái Thư Sinh đi chăng nữa, thử hỏi những môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân khác có chịu ủng hộ lão đệ không?

Nghe tới đây, Phong Tề Giao mới chịu Cổ Thất Đình thông minh khôn ngoan khôn tả, liền vỗ vai Cổ Thất Đình một cái, rồi cười ha hả và đáp :

- Ha ha, Cổ đại ca thông minh thực. Đệ chịu đại ca đấy... Chúng ta đi thôi !

Cổ Thất Đình cũng cười ha hả theo và nói tiếp :

- Hãy khoan đã, chờ hai ngày sau, Lôi Vân lên làm Minh chủ đã...hà hà, lúc ấy chúng ta mới xuất hiện cũng chưa muộn...

- Phải ! Đại ca nói rất phải !

Lúc này, Phong Tề Giao đã chịu phụ Cổ Thất Đình rồi, nên Cổ Thất Đình nói gì mà y chẳng nghe theo?

Thế rồi cả hai cùng cởi mặt nạ ra, tay dắt tay nhau đi về phía trước, chỉ trong giây lát, hình dáng của chúng đã biến mất trong bóng đêm.

oOo

Trên đỉnh núi cao chót vót, bóng người đang thấp thoáng thì đột nhiên ở chỗ sườn núi Vân Mộng, người ta trông thấy có một cái bóng đen xuất hiện, giở khinh công tuyệt đỉnh ra phi thẳng lên trên đỉnh núi nhanh như điện chớp.

Trên đỉnh núi có một nơi nhô ra vừa rộng vừa bằng phẳng, không khác gì là một bãi đất trống vậy. Người ta thường gọi những chỗ đất rộng như bãi đất này là Thạch Bình.

Phía sau Thạch Bình có một cái hang động thiên nhiên. Bóng đen nọ hình như rất quen thuộc nơi đây, y lên tới Thạch Bình liền lén ngay vào trong hang động nọ. Chỗ cửa hang cũng có bóng người đi đi lại lại, nhưng không ai ngăn cản cái bóng vừa lên đó cả.

Thì ra nơi đây là chỗ tụ họp của Xích Mi Môn. Bên trong thạch động có một cái bước người vừa to vừa cao bước ra. Ánh sáng ở trong thạch động này tuy u ám, nhưng người ta vẫn có thể trông thấy rõ đại hán vừa to vừa cao ấy tay đang cầm một chiếc Thiết Quài.

Người vừa lên và vừa tiến vào trong thạch động trông thấy đại hán cầm Thiết Quài bước ra đã vội cung kính vái chào và nói :

- Y Đường chủ, dưới núi có người đồn đại Trung Nhạc Chi Chủ đã phát Anh Hùng thiếp và đã hội hợp với những người đi cùng với Giang Nam Hiệp Cái định ngăn cản việc gia phong đại diện của Minh chủ chúng ta vào hồi trưa mai đấy.

Đại hán cầm Thiết Quài chính là Y Dư Huy, Đường chủ thủ tịch của Xích Mi Môn.

Y Dư Huy nghe thấy người nọ nói như vậy, liền giơ tay lên hất ra hiệu cho đại hán kia rút lui, rồi y lại quay trở vào trong hang động liền.

Trong hang động tối om như thế, mà Y Dư Huy không khác gì con mèo, lướt nhanh như bay. Khi đi được một quãng thì bỗng thấy trước mặt có ánh sáng thấp thoáng. Ánh sáng ấy thoát tiên không lấy gì làm sáng lắm, rồi càng lúc càng sáng tỏ. Đồng thời trước mặt y bỗng có một kỳ cảnh xuất hiện. Đó là trong eo núi rất u tĩnh lại có một con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu. Y liền đi theo con đường ấy tiến sâu vào.

Một lát sau, đã tới một dãy rất nguy nga, dãy lầu ấy có tất cả bốn gian liền. Xung quanh trồng đầy hoa thơm cỏ lạ, trông không khác gì là một bức tranh vẽ vậy.

Hình như Y Dư Huy không có tâm chí gì mà thưởng thức cảnh đẹp ấy, y chỉ tiến thẳng vào căn lầu cao nhất trong dãy lầu ấy. Y vừa đi vừa nghĩ bụng :

- Không ngờ tiểu tử họ Lôi khó đối phó đến thế. Thuốc của ta cho, y không thèm dùng tới. Hừm, vết thương ở trên vai của y dù không uống thuốc của ta, nó cũng sẽ tự thối nát...

Y càng nghĩ càng tức giận, liền chống Thiết Quài xuống đất cười khẩy tự nhủ rằng :

- Ngày mai, các nhân sĩ chính phái sẽ ngăn cản không cho Lôi Vân thụ phong làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm, sao ngày hôm nay ta lại không thực hành?

Y liền đưa mắt nhìn bốn xung quanh một vòng, rồi xuyên qua đại sảnh đi vào trong nội đường.

Vừa vào tới cửa nội đường, y đã thấy Lôi Vân rất ngạo nghễ đang ngồi nhất ngưỡng trên ghế thủ tịch. Còn những người ở hai bên đều là các nhân vật trọng yếu của Tam Tuyệt Nhị Quân. Trong đó có cả Thiết Tiên Thần Sát Dương Ngọc Hy, môn hạ của Khô Cốt Môn.

Sự thực, Lôi Vân ngồi ở ghế thủ tịch, chàng không những không có thái độ kiêu ngạo, trái lại chàng còn tỏ vẻ hơi ngạc nhiên là khác. Sở dĩ Y Dư Huy thấy chàng có vẻ ngạo nghễ, đó là vì y đã tức hận chàng sẵn, nên mới tưởng tượng ra như vậy đấy thôi.

Lôi Vân đã quét tâm là Minh chủ của thiên hạ lục lâm, cho nên vừa thấy Y Dư Huy vào, chàng đã vội đứng dậy, vẻ mặt hơi rầu rĩ những vẫn chấp tay vào chào và lớn tiếng cười, rồi hỏi :

- Có phải Y Đường chủ có việc...?

Trong lòng rất tức hận Lôi Vân, nhưng ở trước mặt các nhân vật quan trọng môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân, Y Dư Huy không dám vô lễ với chàng, nên y vội cung kính đáp :

- Thưa đại ca, vừa rồi tiểu đệ nghe môn hạ thông báo, hình như Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái đều bất mãn về việc thụ phong Minh chủ lục lâm của đại ca ! Bọn họ định liên hiệp với một số tự cho là nhân sĩ chính nghĩa đến mai sẽ kéo tới đây ngăn cản việc làm của chúng ta đấy !

Lời nói của y không khác gì những mũi kiếm bén đâm sâu vào trong trái tim của Lôi Vân, suýt tý nữa chàng không nhịn được lớn tiếng khóc lóc, nhưng sau chàng cố nhịn không để cho nước mắt ứa ra, rồi gượng đáp :

- Họ muốn cản trở thì tùy họ. Quý hồ các vị có mặt tại đây vẫn vui lòng bầu Lôi mỗ lên làm Minh chủ, Lôi mỗ vẫn không bao giờ từ chối hết !

Y Dư Huy đã bất mãn thái độ làm bộ làm tịch của Lôi Vân từ lâu, nhưng y đưa mắt nhìn mọi người một lượt, thấy người nào người ấy đều ngồi im hết, không ai có vẻ gì là phản đối cả, y liền nghĩ bụng :

- Bây giờ, ta có muốn bắt chúng bầu ta lên làm Minh chủ cũng không được, chỉ bằng ta cũng theo mọi người mà bầu Lôi Vân làm Minh chủ.

Y vừa nghĩ tới đó thì Lôi Vân đã ngồi xuống ghế, y bỗng lớn tiếng quát hỏi :

- Trương Khả Nhân đâu?

Lúc ấy, các môn hạ của phái Xích Mi đều hớn hờ nhìn cả vào Lôi Vân, rồi Y Dư Huy lại đột nhiên tiến lên một bước, chấp tay chào mọi người một lượt, và lớn tiếng nói tiếp :

- Đệ đại biểu Xích Mi Môn, cung kính bầu Lôi thiếu hiệp lên làm Chưởng môn của bốn môn. Theo ý đệ, thì ngày Minh chủ đăng quang, khi nào chúng ta lại chịu để cho Giang Hồ Tam Kỳ với bọn người tự cho là chính phái ngăn cản được, vì vậy đệ mới có một ý kiến xin đề nghị cùng quý vị. Trước kia chúng ta định ngày mai mới cử hành việc đại diện đăng quang ấy, nhưng nay vì tránh sự phá bĩnh của bọn Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái, nên đệ định đề nghị cử hành trước một ngày. Chờ lát nữa, tín phù của Xích Mi Môn được đem tới, sẽ do đệ đại biểu đích thân trao tận tay Lôi thiếu hiệp.

Nói tới đó, y lại trở mắt lên nhìn bốn người mặc bốn màu áo trắng đỏ lam vàng ngồi ở hai bên cạnh Lôi Vân và cũng là những nhân vật chủ yếu của bốn phái.

Phía bên phải đại sảnh, bỗng có tiếng cười lạnh lãnh vọng tới. Mọi người chỉ thấy một cái bóng đỏ thấp thoáng, khi nhìn kỹ thì đã thấy phía bên trái của Y Dư Huy có hai người đang đứng sừng sững ở đó từ lúc nào rồi.

Hai người đó một xấu một đẹp, chính là môn đồ của Lê Hoa Nữ Mỹ Xú Song Sát Lam Tuệ Lâm với Ngô Đình Ngọc.

Lam Tuệ Lâm vừa cười vừa nói :

- Tiểu muội xin tán thành ý kiến của Y đại ca vừa đề nghị !

Vừa rồi mọi người còn đang xôn xao bàn tán, nay nghe thấy Xú La Sát nói như thế, ai nấy đều yên lặng như tờ ngay. Nhất là tiếng cười của nàng khiến ai nghe thấy cũng phải sồn lòng rợn tóc gáy. Cho nên có một số người đang khẽ bàn tán với nhau, tiếng nói vừa ra tới cổ họng đã phải nuốt ngược vào trong bụng liền.

Y Dư Huy liền hỏi lại Lam Tuệ Lâm rằng :

- Lam cô nương có đem tín phù của quý môn tới không?

Bỗng trong đám đông có một người đứng dậy lớn tiếng hỏi :

- Y lão huynh, chúng ta cử hành sớm một ngày cũng không sao, nhưng đại biểu của phái trong lục lâm phải đến sáng ngày mai mới tới nơi đây được, vậy ta biết xử lý ra làm sao?

Lôi Vân đưa mắt liếc nhìn người vừa lên tiếng nói đó, thấy người ấy mặc áo trắng và trông có vẻ quen thuộc lắm. Chàng hơi suy nghĩ một chút đã nhớ ra ngay. Người này họ Lạc tên Thiếu Anh, biệt hiệu là Thiết Kỵ Kim Điều, môn hạ của Vân Thái Thư Sinh, mà hôm qua Y Dư Huy đã giới thiệu cho mình biết rồi.

Y Dư Huy vừa cười vừa đáp :

- Lạc lão đệ quá lo âu đấy thôi, chả lẽ môn hạ Tam Tuyệt Nhị Quân chúng ta đây không đáng làm đại biểu cho thiên hạ lục lâm hay sao?

Ngoài đại sảnh bỗng có tiếng rú khê nhưng rất quái dị vọng tới. Bọn môn hạ của Xích Mi mặc áo xanh đều nghiêm nghị đứng cả dậy.

Y Dư Huy vội tiến lên nghênh đón và mọi người cùng vội nhìn ra ngoài cửa sảnh, đã thấy một đại hán cao lớn tay cầm cây sáo dài bước vào.

Y Dư Huy đưa tay đỡ lấy cây sáo ấy rồi vội quay người lại, hai tay cầm cây sáo, vẻ mặt rất cung kính, từ từ đi tới gần Lôi Vân.

Dù sao Lôi Vân cũng vẫn hãy còn ít tuổi, lần đầu tiên mới được dự một cuộc đại lễ to tát như thế này. Chàng vội đứng dậy và làm ra vẻ rất hớn hở để tỏ rõ cho mọi người biết là mình vui lòng nhận cái vinh dự này.

Các môn hạ của Xích Mi vội rời khỏi chỗ ngồi ra đứng ở phía sau Y Dư Huy. Lôi Vân bỗng cảm thấy gây cấn khôn tả. Chàng cũng không sao hiểu được tâm tình của mình lúc này như thế nào, chàng chỉ cảm thấy có vẻ hoảng hốt và lo ngại thôi.

Y Dư Huy đi tới gần, chàng từ từ giơ hai tay ra đỡ lấy cây sáo dài tức là tín phù của phái Xích Mi.

Trong năm môn phái của Tam Tuyệt Nhị Quân, chỉ có môn hạ của phái Xích Mi là đông đảo nhất có đến hàng nghìn người và thanh thế của phái này cũng lớn hơn bốn môn phái kia.

Y Dư Huy bỗng từ từ lui về phía sau hai bước, mười mấy đại hán áo xanh đứng ở phía sau Y Dư Huy cùng quỳ cả xuống.

Nhất thời tiếng hô lớn làm vang động cả trời đất. Tiếp theo đó là những tiếng hoan hô hòa với những tiếng chúc tụng Lôi Vân vủa mọi người.

Thời gian trôi chảy rất nhanh, hết Lam Tuệ Lâm đại biểu Lê Hoa Môn dâng tín phù, lại đến Lạc Thiếu Anh đại biểu Vân Thái Môn dâng tín phù, và Thiên Lý Thần Hành cũng dâng tín phù nốt...

Lôi Vân như đang sống ở trong giấc mơ, lần lượt nhận hết tín phù của bốn môn phái, sau cùng mới đến Dương Ngọc Hy dâng tín phù của Khô Cốt Môn.

Dương Ngọc Hy cầm một cái xương làm bằng ngọc từ từ đi tới gần Lôi Vân, bỗng thấy có một ảo ảnh rất xui xẻo đánh mạnh vào trái tim mình, Lôi Vân mặt hơi biến sắc. Quần hùng cũng vậy, vì ai cũng biết Lôi Vân vừa xuất hiện giang hồ đã làm cho Dương Ngọc Hy bị nhục, suýt tí nữa thì y không còn mặt mũi nào đứng vững ở trong lục lâm nữa.

Ngờ đâu cả Lôi Vân lẫn mọi người đều lo âu hão huyền hết, vì sắc mặt của Dương Ngọc Hy chỉ hơi khác thôi, còn thì y vẫn đúng theo khuôn phép trao tín phù cho Lôi Vân.

Lúc ấy, mọi người mới thở hắt ra đánh phào một tiếng, nhưng cũng có một số người nhìn Dương Ngọc Hy tỏ vẻ khinh thị.

Dương Ngọc Hy trao tín phù xong, cũng vội lui về phía sau hai bước và quỳ ngay xuống tỏ vẻ thuần phục Lôi Vân.

Lôi Vân thấy thế có vẻ ăn năn, vì chàng rõ ràng trông thấy nét mặt của Dương Ngọc Hy có vẻ rầu rĩ và hai mắt hơi lộ vẻ cương quyết. Thấy thế, chàng khẽ rùng mình bụng bảo dạ :

- Sao hai mắt của y lại lộ vẻ cương quyết như thế, chả lẽ y đã quyết tâm bầu ta làm Minh chủ chăng?

Chàng chưa nghĩ xong, thì đã thấy Dương Ngọc Hy đột nhiên đứng dậy, đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, chấp hai tay chào và lớn tiếng nói :

- Thưa bẩm Minh chủ, tại hạ Dương Ngọc Hy là môn hạ của Khô Cốt Môn. Hiện giờ có một sự việc muốn thỉnh cầu Minh chủ, nhưng chỉ e hơi quá lố một chút, xin Minh chủ lượng thứ cho.

Lôi Vân thấy thái độ của Dương Ngọc Hy hơi khác trong lòng đã kinh hoàng lắm, nhưng vẫn gượng làm ra vẻ tươi cười và đáp :

- Dương huynh đệ có việc gì thì cứ việc nói đi?

Dương Ngọc Hy xăm nét mặt lại, đột nhiên giơ một cánh tay lên lớn tiếng quát bảo :

- Bây đầu?

Liền có một đại hán áo vàng “Dạ” một tiếng thực lớn, và tay bưng một cái khay bạc bóng nhoáng, trên khay có để hai cái chén được chế tạo rất tinh vi.

Mọi người đưa mắt nhìn cái chén bạc ấy, đã có già nửa số mặt biến sắc ngay. Thì ra, những cái chén bạc để ở trong cái mâm bạc mà đại hán áo vàng vừa bưng ra đều đựng rượu thơm ngon, riêng có một cái rượu ở trong chén lại đen xì, nên ai trông thấy cũng biết ngay chén đen xì ấy có thuốc độc rất mạnh.

Dương Ngọc Hy vội cởi cái khăn anh hùng cột ở trên đầu xuống lạnh lùng nói :

- Trước khi Minh chủ chưa lên ngôi cao đã làm cho tại hạ bị sỉ nhục. Hiện giờ, Minh chủ là người bề trên tất nhiên tại hạ không dám...

Nói tới đó, y ngừng giây lát lại nói tiếp :

- Cho nên tại hạ mới sửa soạn hai chén rượu này, một chén bên trong có thuốc độc, còn một chén là rượu ngon.

Mọi người nghe nói đều kinh ngạc, nên Dương Ngọc Hy chưa nói dứt, ai nấy đã xào xào ngay tiếng xôn xao ấy hình như không phải khiển trách Dương Ngọc Hy mà là tán thưởng y.

- Tùy ý Minh chủ muốn lựa chọn chén rượu nào cũng được, coi như là chén rượu mừng của tại hạ.

Những lời này, Dương Ngọc Hy đã phải lớn tiếng nói thực lớn để át giọng mọi người.

Đột nhiên trong đám đông có một giọng nói thánh thót nổi lên quát bảo :

- Dương Ngọc Hy làm như thế không được công bằng. Minh chủ là người đứng trên quần hùng, người là cái thá gì mà Minh chủ lại phải nhận sự khiêu chiến một cách vô loại như thế?

Dương Ngọc Hy cả giận ngửng đầu lên nhìn, mới hay người lên tiếng nói đó là Mỹ La Sát Ngô Đình Ngọc, môn hạ của Lê Hoa.

Y liền ngửng đầu lên cương quyết đáp :

- Phải ! Tất cả mọi người có mặt tại đây, ai ai cũng biết Lôi thiếu hiệp là người truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái, cho nên bầu thiếu hiệp lên làm Minh chủ. Dương Ngọc Hy mới trung thành với Khô Cốt Môn đã mười năm nay, bây giờ Dương mới lại đã nguyện trung thành với Lôi đại ca nhưng nghĩ đến mối sỉ nhục, mới mới phải có cử chỉ...

Lời nói ấy khiến mọi người ngạc nhiên vô cùng, nhất thời tiếng ồn ào lại nổi lên như trước.

Lôi Vân liền giơ cánh tay lên lớn tiếng quát bảo :

- Các người hãy im lặng !

Mọi người đều im thin thít ngay, yên đến nỗi có thể nghe được cả tiếng thở của nhau.

Lôi Vân rất cảm khái, cau mày lại suy nghĩ :

- Tiếng “Im lặng” vừa rồi là lần đầu tiên ta ra lệnh, cũng may chúng vẫn còn nghe lệnh của ta, nhưng lệnh đầu tiên này có lẽ cũng là lệnh cuối cùng của đời ta...

Chàng từ từ ngửng đầu lên nhìn cái mâm của đại hán áo vàng đang bưng kia, hiển nhiên là cái chén bên trái có thuốc độc. Chàng giận dữ chửi thề :

- Y làm như thế này lại còn ác độc hơn là dùng để cho ta biết chén nào có thuốc độc và chén nào không !

Dương Ngọc Hy cười khẩy một tiếng và nói tiếp :

- Xin mời Minh chủ !

Lôi Vân cả giận liền đứng ngay dậy phi thân tới trước mặt đại hán áo vàng, rồi từ từ giơ tay lên, nhưng đồng thời chàng lại đau đớn nghĩ bụng :

- Chết như thế này thực không đáng tí nào. Đây rõ ràng là một cuộc mưu sát. Hừ, chúng đã xếp đặt sẵn một cạm bẫy, nhưng ta có thể không uống chén rượu này được không? Chết ở đây như thế này thực không đáng...

Nghĩ đến sắp chết đến nơi, trong đầu óc của chàng lại bỗng nảy nở vấn đề như sau :

- Hà...ta sắp chết một cách bất minh bất bạch như thế này hay sao? Những cảnh ngộ mà ta đã từng trải và thái độ của sư phụ đối với ta...mà chết tại đây thì thực đau đớn biết bao...

Tay chàng lại từ từ buông xuôi xuống và nghĩ tiếp :

- Hừ ! Ta không phải là người nhu nhược, rõ ràng chén rượu đen kia là chén rượu độc...

Chàng lại giơ tay lên, vừa đụng vào chén rượu màu đen thì quần hùng lại xông lên ngay. Hiển nhiên cũng có một số người thương tiếc chàng. Chàng hít mạnh một hơi chân khí, rồi từ từ dồn chân khí ấy vào đơn điền và nghĩ tiếp :

- Ta có thể dùng nội lực chống lại được chén rượu này !

Chàng bỗng tỏ vẻ rầu rĩ, vì chàng phát giác chân lực và thể lực của mình không được thâm hậu như trước. Chàng cả kinh đưa mắt nhìn Dương Ngọc Hy, thấy y cười vẻ nhạo báng, mồm mấp mấp một hồi mới nói :

- Đại ca, nếu đại ca không có can đảm ấy, thì sau này khi nào tiểu đệ lại chịu nghe đại ca sai bảo...

Vội vàng nghe thấy đối phương nói như vậy toát mồ hôi lạnh ra, thì bỗng trong đám đông có một người áo đỏ tiến lên với giọng thánh thót nói :

- Minh chủ đứng xuống, như thế này không hợp lý...

Lôi Vân gượng cười quay người lại nhìn, thấy Mỹ La Sát Ngô Đình Ngọc đã từ từ bước tới.

Dương Ngọc Hy trợn ngược đôi lông mày lên, vẻ mặt giận dữ nhìn nàng, rồi lạnh lùng hỏi :

- Như thế nào mới là hợp lý?

Hình như Ngô Đình Ngọc rất quan tâm đến Lôi Vân, nàng đảo ngược đôi người xinh đẹp lên một vòng, mặt lộ vẻ lo âu lớn tiếng đáp :

- Tất nhiên là không hợp lý rồi. Lôi đại ca là Minh chủ của cả năm môn phái, còn người là cái thá gì mà đòi Lôi đại ca phải đem tính mạng ra tỷ thí với người?

Dương Ngọc Hy vội đáp :

- Nếu Minh chủ lựa chén rượu không có thuốc độc, thì Minh chủ đã ra lệnh cho Dương mỗ phải chết. Dương mỗ xin nghe lệnh chết ngay. Như vậy sao lại không công bằng được?

Ngô Đình Ngọc vội đỡ lời :

- Hừ, người khéo nói thực ! Hai chén rượu này hầu như người đã tỏ rõ là chén nào có độc chén nào không rồi. Nếu Minh chủ có muốn giết người mà lựa chén rượu không độc, như vậy là có phải làm tổn thương đến cái nghĩa của Minh chủ không?

Dương Ngọc Hy không đợi chờ nàng nói dứt, đã giận dữ quát lớn :

- Câm mồm ! Minh chủ dùng sự tôn nghiêm giả tạo để đổi lấy một mạng của mỗ như vậy còn không đáng...

Ngô Đình Ngọc tức giận đến trợn tròn xoe hai mắt lên, đang định mắng tiếp thì đã nghe thấy Lôi Vân lớn tiếng nói :

- Thôi, đừng ai nói nữa !

Chàng đã cảm thấy nóng lòng sốt ruột chịu đựng không nổi rồi. Chàng đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, thấy chỉ có một số ít là ngồi yên thôi, còn đa số thì đều nhếch mép tỏ vẻ coi thường, hình như chuyện này không liên quan gì đến chúng vậy. Chàng tức giận khôn tả, lại quát tiếp :

- Hừ, ngôi Minh chủ này không phải là dễ làm đâu...Nhưng Lôi Vân ta có phải là kẻ thấy chết mà lùi bước đâu !

Đột nhiên, chàng lại đưa mắt nhìn mọi người một lượt, rồi mới thông thả nói tiếp :

- Vì các người mà chết thì không đáng lý nào...

Nhưng câu này chàng chỉ lẩm bẩm trong miệng thôi, chứ không nói lên thành tiếng, rồi chàng ung dung cầm chén rượu đen xì lên.

Ngô Đình Ngọc thấy thế mặt biến sắc với giọng run run kêu gọi :

- Minh chủ...như vậy không đáng...

Mọi người thấy Lôi Vân can trường như vậy, đều kinh hãi im lặng như tờ, mà chỉ liếc mắt nhìn trộm Lôi Vân thôi.

Lôi Vân rất hăng hái, trợn ngược đôi lông mày lên, lại đưa mắt liếc nhìn mọi người một vòng, rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Theo sự nhận xét của bỉ nhân, đây tuyệt nhiên không phải là ý kiến riêng của một mình Dương Ngọc Hy đây, có lẽ còn một số người ở đây cũng dự vào việc này. Các người làm như vậy, chẳng qua là muốn cung kính bỉ nhân...

Quả nhiên chàng vừa nói tới đó đã có khá nhiều người xáo động, đủ thấy lời nói của chàng không sai chút nào.

Trong môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn, quả thực có khá nhiều người không chịu phục để cho một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi như Lôi Vân làm Minh chủ của chúng được.

Y Dư Huy nóng lòng sốt ruột, vội phi thân tới trước mặt Lôi Vân và nói :

- Lôi đại ca, bây giờ đã là Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái rồi, đồng thời cũng là Minh chủ của thiên hạ lục lâm nữa. Tín phù của năm môn phái đều ở trong tay của đại ca, đại ca cứ việc ra lệnh đi, còn chần chừ cái gì nữa?

Lôi Vân giơ cao chén rượu có thuốc độc lên, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng liếc nhìn mọi người một vòng, rồi quay người đi tới cạnh bàn, từ từ giơ tay trái lên chìa tín phù của năm môn phái ra cho mọi người xem.

Mọi người bị hào khí của chàng trấn át, ai nấy đều im phăng phắc tức thì.

Lôi Vân tay phải cầm chén rượu, tay trái cầm tín phù của năm môn phái, đột nhiên thốt ra một tràng cười rất hời hợt. Tiếng cười của chàng làm cho trần nhà cũng phải rung động và tuy tiếng cười không to lắm, những đã làm cho mọi người vang tai nhức óc.

- Im lặng !

Một tiếng quát tháo kinh thiên động địa ấy như một mũi kiếm sắc bén đâm vào tai từng người một, Lôi Vân lại lớn tiếng cười và nói tiếp :

- Bây giờ ta ra lệnh, từ giờ trở đi nếu ai dám tự tiện lên tiếng nói thì bỉ nhân sẽ mượn sự oai nghiêm của tín phù này giết chết ngay chứ không tha.

Y Dư Huy ngạc nhiên vô cùng, quả thực y không hiểu tại sao Lôi Vân lại ra mệnh lệnh này. Trong lý y đang nghĩ ngợi thì Lôi Vân đã cầm chén thuốc độc lên uống cạn luôn.

Quần hùng thấy thế mặt đều thất sắc. Y Dư Huy lo âu khôn tả, vội chạy lại định thất thanh kêu là, thì đột nhiên y thấy một đôi mắt rất sắc bén nhìn thẳng vào mặt mình khiến y sợ hãi vô cùng vội nuốt lời ngay.

Lôi Vân lạnh lùng nói tiếp :

- Bỉ nhân lại ra lệnh rồi, nếu Y Đường chủ có chuyện gì chờ lát nữa hãy nói !

Nói xong, chàng nhắm nghiền hai mắt lại vận khí điều tức, vẻ mặt của chàng rất an nhàn, nhưng nội tâm lại rất kích động.

Chén rượu ấy rất thơm tho, khi chàng uống vào không thấy nóng gì cả, nhưng chàng đã phát giác chân lực ở trong người không kết tụ được, chàng rầu rĩ tự nghĩ:

- Có lẽ ta không sao vận dụng được nội lực để chống lại chất độc này...

Tuy trong lòng chàng rất hoảng sợ, nhưng vẻ mặt vẫn điềm nhiên, miệng vẫn mỉm cười, hình như không coi cái chết vào đâu hết.

Lôi Vân tay cầm tín phù mà ra lệnh, cho nên không một người nào dám lên tiếng nói nửa lời.

- Hà hà...

Dương Ngọc Hy bỗng cười như điên khùng và từ từ đi tới cạnh đại hán áo vàng cầm chén rượu không độc lên, để vào mồm từ từ uống luôn.

Lôi Vân rất kiêu ngạo, đặt cái chén không ở trên tay xuống, lớn tiếng quát bảo :

- Bây giờ ta ra lệnh ! Các vị có thể rời khỏi nơi đây ngay. Nếu ngày mai, bị nhân may mắn không chết. Hừ ! Lúc ấy ta sẽ làm Minh chủ của các vị, Minh chủ của thiên hạ lục lâm !

Mọi người đều kinh hãi vô cùng, cứ ngẩn người ra nhìn Lôi Vân tay cầm tín phù của năm môn phái mà tiến thẳng vào trong nội thất.

Đột nhiên có tiếng kêu la thảm khốc nổi lên, phá tan bầu không khí trầm lặng của đại sảnh và mọi người đã thấy giữa sảnh có một cái bóng người đang lao đảo nằm lăn ra đất.

Ai nấy đều nhìn về phía có tiếng kêu la thảm khốc đó và cảm thấy kinh hoàng và sồn lòng rợn tóc gáy. Vì đã có một việc khiến ai cũng không thể tưởng tượng được đã xảy ra ở trước mắt mọi người...

Vì lúc ấy mọi người đã thấy giữa sảnh...

Vietkiem.com